

го изсушатъ и смѣлятъ на брашно, та да ся прѣхранятъ за единъ два дена. Трѣбва да се исповѣда истината, че тий непритѣжавахъ тамъ засѣтъ мисиръ който дѣйствително бѣше краденъ, защото не имъ се даваше работа отъ която да си искарать насъщнийтъ хлѣбъ, а по тая причина се гонехъ и преслѣдвахъ като ги наричахъ бѣгълци, отвѣденци, кратци, цигани и кучета най-послѣ. А на кражбата имъ свидѣтелствоваше на около тѣхъ 40—50-тѣхъ гроба, които стояхъ тамъ и се разбираше, че тий сж все на гладни людѣ жени и дѣца, които измирахъ тамъ отъ гладъ, като нѣмаше въ онзи Балканъ съ що да си подкрѣпятъ и сѣтнитѣ угасающии животни сили. Изминахме и тая жалостна и сърдцераздираща картина, срѣцнахме трета и четвърта и тѣй нататкъ до Габрово. Тамъ подъ Габрово на ханчетата, както ги наричатъ тамкашнитѣ, си отпочинахме, позакусихме и влѣзохме въ града, гдѣто къмъ срѣдата му се раздѣлихме; той отиде къмъ Балкана въ опълчението, а азъ ходихъ у първия си хазяинъ Денча, когото нѣмаше тамъ, а на Балкана продавалъ едно друго на Русскитѣ солдати за прѣхраната си. Сѣтнѣ отъ тамъ отидохъ при жандарницътъ у когото бѣхме оставили едно наше сестрино момиче Рада Иванова, та спяхъ тамъ нея вечеръ както и на другия день прѣзъ втарата.

Въ Габрово присѣдѣхъ единъ день и една владня, видѣхъ се тамъ съ мои нѣкои съученици и приятели, именно съ Наня Димитровъ, съ учитель Димитра, Иванъ Цвѣткова и др., които распитвахъ за ходѣтъ на войната и ще прѣкараме ли зимата тукъ въ тия голѣми бѣдствия и страдания, или ще се завърнемъ? — Въ отговоръ на туй, отгѣхъ разбрахъ, че нещемъ да можемъ да се завърнемъ, а ще да се зимува тукъ, по причина, че Плъвенъ дордѣ се невземе отъ Турцитѣ, Русситѣ немислятъ да слизатъ за попататкъ по нашитѣ мѣста. Наню Димитровъ ми каза: че онзи день безъ малко останало да го убиятъ на пѣтътъ съ едно Турско гюлле (бомба), която била хвърлена изъ единъ Турски топъ отъ върхътъ на Малуша надъ Зелено дърво, та испоплашила людѣетѣ по него. Турскитѣ голѣмъ топъ, ка-